

haar naar allerlei intieme dingen en zelfs ook of zij wel gewoon was te bidden.

Den derden dag, den laatsten voor hij naar zijn ouders ging voor enkele dagen, kon zij niet meer onbevangen naar zijn woorden luisteren; ze hoorde met bange oplettendheid toe. 't Was of zij hem zich wagen zag over een dun koord, terwijl ze niet waarschuwen dorst uit angst dat hij schrikken en vallen zou. Ze voelde zich hulpeloos, dacht even aan haar ouders; 't was of hun gezichten haar verwijtend aankeken; ze had na twee, drie briefkaarten in 't begin ook nog in 't geheel niet geschreven. Als ze eens wisten, dat zij hier... o, 't was niet goed wat ze deed, maar... En de ernstige gezichten verloochenend, kroop ze, schuw als een kind in donker, tegen Thijs aan, zoo dicht mogelijk, en haar liefde groeide. Maar ze hoorde nauwelijks wat hij allemaal zei; ze wilde het ook niet hooren. — Thijs stelde het afscheid nemen telkens uit en zij liet hem begaan.

Om twaalf uur liep hij door de stille straten naar huis, na eerst Margreet naar haar kamers gebracht te hebben. Hij voelde zich moe en slaperig, mopperig, omdat hij nu midden in het bloeien van zijn jonge liefde weg moest, ver weg, maar tevens met een zekere zelfvoldaanheid terugziend op de laatste dagen, alsof een moeilijke taak tot zoover goed volbracht was.

Margreet lag dien nacht nog lang wakker, met een hoofd vol verwarde gedachten. Telkens moest ze kampen tegen haar tranen, maar ze wilde flink zijn, niet kinderachtig gevoelig, en bedwong zich. En ook zij was toch in zeker opzicht blij, dat ze vier dagen voor zich had om nog eens na te denken. 't Was haar of ze vóór Thijs terug kwam, iets veranderen moest in hun verhouding, iets waarvan hun geluk afhing.

Zaterdagmorgen vroeg vertrok Matthijs. Zijn gedachten waren gedurende de reis telkens bij Margreet, en zoo kwam het, dat hij er nog geheel in verdiept was zich voor te stellen, hoe warm zij gisterenavond tegen hem

aan geleund had, toen de trein stilhield en zijn blik plotseling dien van zijn moeder ontmoette. Hij schrok, en treuzelde opzettelijk met zijn bagage om zich te kunnen herstellen.

Overgelukkig hem terug te zien, omhelsde zij Thijs; hij kustte haar hartelijk terug. Keuvelend verlieten zij het station, zij, hem onderwijl bijna zonder ophouden aanzierend en toelachend, hij, half geërgerd, onwillig de sfeer van gedachten te verlaten, waarin Margreet leefde, en toch ook huiverachtig zijn moeder door onvriendelijkheid te bedroeven.

Hij vroeg, hoe het met zijn vader was.

Nu, eigenlijk niet zoo heel goed. Pa nam maar steeds meer poeiers voor de pijn, hoe moest hij daar ooit weer van af komen — Maar anders, het huis was prettig en de ontvangst heel hartelijk geweest. 's Avonds waren de tantes, Pa en zij in hun huiskamer — de tantes woonden overigens immers apart — samengekomen. Pa had zijn nieuwe, zwarte pak aan willen doen, stel je voor — per se wou hij het; na dien tijd had hij 't nog niet weer aangehad, enfin... Ze hadden toen een poosje gepraat en later samen gebeden.

„Ha, ha,” lachte Matthijs om dat zwarte pak.

Nee, 't viel volstrekt niet tegen, praatte zijn moeder verder, begeerig om weer eens vrijelijk te babbelen; er was nu juist niet minder in huis te doen dan in het pension, maar 't zou best gaan. De tantes waren erg tevreden, dat was 't voornaamste. Als Pa nu ook maar gauw opknapte... Och, hij was nog wat moe van de drukke dagen zeker, van 't verhuizen, en hij bleef nu maar eens te bed. Overigens zag hij er niet eens zoo slecht uit, hoewel... nu, Thijs moest zelf maar es oordeelen.

Spoedig stonden zij nu voor het villatje. Het had een veranda met krullerig ornament; daar tusschen door zag Thijs achter groote platen glas twee onduidelijke gezichten die knikten en verschoven. Dat waren de tantes.

Hij maakte beleefd voor zijn moeder het hekje open, na even gezocht te hebben hoe